

SAMPLER SÈRIES

6 | OCTUBRE 2019
SALA 2 ORIOL MARTORELL

2019_2020

**HOMENAJE A
MARTHA GRAHAM
RAMON HUMET**

L'AUDITORI auditori.cat

Nova temporada 19_20

UN LABORATORI DE CREACIÓ ON LA MÚSICA EN DIRECTE DIALOGA AMB ALTRES DISCIPLINES ARTÍSTIQUES PER CREAR ESPECTACLES SINGULARS.

HOMENAJE A MARTHA GRAHAM RAMON HUMET

OCTUBRE 2019
Diumenge 6 | 19.30 h

Sarah Maria Sun, soprano
Alberto Rosado, piano
Kaoru Kakizakai, shakuhachi
Neopercusión, quartet de percussió

PeiJu Chien-Pott, ballarina solista
Virginie Mécène, coreògrafa
Karen Young i **Virginie Mécène**, disseny vestuari
Darshan Sing Bhuller, audiovisuals

Mario Lucarda, poesia
Ramon Humet, composició

RAMON HUMET
Barcelona, 1968

80'

Homenaje a Martha Graham per a soprano, piano, shakuhachi, quartet de percussió i dansa (2006-2013)

1. Interludi meditatiu I | 2. I- El suelo | 3. Interludi meditatiu II
4. II- Todo cambia, la única verdad | 5. Interludi meditatiu III
6. III- Mover la mano como mano | 7. Interludi meditatiu IV
8. IV- No creer en nada | 9. Interludi meditatiu V
10. V- Concentración y relajamiento | 11. Interludi meditatiu VI
12. VI- La cadera y el hombro en relación | 13. Interludi meditatiu VII
14. VII- Identificarse con distintas culturas | 15. Interludi meditatiu VIII
16. VIII- No aferrarse nunca a nada | 17. Interludi meditatiu IX
18. IX- En el fondo de los huesos | 19. Interludi meditatiu X

Estrena mundial, co-encàrrec de la coreografia de L'Auditori i el Centro Nacional de Difusión Musical

El poema *Homenaje a Martha Graham* de Mario Lucarda es pot llegir al web de L'Auditori.

Agraïem que apagueu els mòbils, desactiveu les alarmes sonores i contingueu els estossecs. Un mocador redueix notablement el soroll.

L'Auditori és un consorci de

En coproducció amb

per **Stefano Russomanno**

Potser pot cridar l'atenció el fet que, en el seu *Homenaje a Martha Graham*, Ramon Humet desplegui –i alterni– dues plantilles tan diferents. La primera és per a veu i piano (sobre uns poemes de Mario Lucarda). La segona, de caràcter purament instrumental, inclou un solista de *shakuhachi* –la flauta tradicional japonesa– i quatre percussionistes. Una dicotomia que dibuixa davant l'espectador un diàleg entre pols molt recognoscibles. En un extrem hi ha el piano, l'instrument príncep de la música occidental; en l'altre, un conjunt marcat per timbres i atmosferes de ressonància extraeuropea. Aquesta copresència és un aspecte recurrent en l'obra d'Humet (pensem en el seu recent concert *Desert*, en el qual el *shakuhachi* s'enfronta a l'orquestra simfònica) i no té relació amb aquest mestissatge multicultural tan de moda actualment. Per a Humet, orient i occident són els dos vessants d'una mateixa muntanya, dos recorreguts que condueixen a la mateixa meta. I aquesta meta no és gaire diferent de la que s'havia marcat Martha Graham: “Descobrir i mostrar el paisatge interior, que és l'ànima humana”.

Malgrat que era una de les ballarines i coreògrafes més innovadores del segle XX, Graham sempre va rebutjar l'adjectiu “modern” –que, segons ella, implicava una separació artificiosa entre el passat, el present i el futur– i va preferir “contemporani”, per la seva estreta connexió amb la realitat de l'ésser humà, amb el seu present, les seves arrels i el seu pols vital. En aquest sentit, la música d'Humet també es pot qualificar de “contemporània, però no moderna”. En les seves composicions hi ha una curiositat evident per investigar tots els recursos que l'època actual ofereix al compositor i, tanmateix, cada un dels seus elements actua des d'un doble vessant, alhora contemporani i atàvic. Així, la part vocal de *Homenaje a Martha Graham* pren una doble forma d'emissió forjada al caliu del lèxic expressionista (inclòs l'*sprechgesang*) i amb una veu xamànica que llança conjurs, invectives, laments: un simulacre d'energies naturals i sobrenaturals.

Quan l'any 2006 Humet es va posar a escriure la segona de les nou cançons de *Homenaje a Martha Graham*, no tenia ni la més remota idea que aquella peça donaria peu a un cicle orgànic, que va acabar el 2011. Però les cançons tampoc no van suposar la conclusió definitiva del projecte, perquè el compositor es va adonar *a posteriori* que la seva càrrega emocional era massa intensa per interpretar-les totes juntes sense més ni més. Entre peça i peça calia obrir uns quants espais de distensió, uns recessos contemplatius que alhora estiguessin lligats a les cançons per una relació de reciprocitat.

Així sorgeixen els deu interludis meditatis, que s'intercalen en els nou números de *Homenaje a Martha Graham* en una relació de contrast aparent, però amb el propòsit real d'enfocar el material sonor des d'una doble perspectiva. Cada interludi elabora els materials sonors de la cançó que el segueix des d'un vessant més “rústic”, per dir-ho d'alguna manera. Així, per exemple, la figuració descendent que impregna la cançó *El suelo*, i que li atorga un caràcter obsessiu de lletania, és anunciada a l'interludi I pel xilòfon. El paper del piano, d'altra banda, va molt més enllà del simple acompanyament; ara dialoga amb la veu, ara amplifica els seus gestos, ara s'hi contraposa, a més de tenir moments de lluïment solista.

Per a Martha Graham, l'exuberància vital connectava estretament amb les arrels més profundes de l'esperit humà, amb el seu vessant espiritual. La gestualitat sonora del cicle de *Homenaje* d'Humet respon a aquest mateix propòsit de traçar un espai sagrat capaç d'expressar “l'ansia de trobar la vida, la curiositat, la sorpresa que sents quan et pots moure realment”, tal com escrivia la ballarina nord-americana. Graham deia: “Crec que ens descobrim amb cada acte que fem (sigui religiós, polític o sexual)”. I musical també, hi afegiria Humet.

per **Virginie Mécène**, coreògrafa

Em vaig topar amb l'àlbum *Homenaje a Martha Graham* de Ramon Humet el 2017 quan buscava música per a un projecte inusual. Estava coreografiant un nou solo basat en el treball perdut de Martha Graham des del 1933, *Ekstasis*. La coreografia original s'havia perdut i estava tornant a crear la dansa.

La música del mestre Humet estava inspirada en poemes sobre Martha Graham de Mario Lucarda, i de seguida vaig sentir una forta connexió entre la música, la poesia i la meva intuïció personal sobre el moviment del solo. Semblava que els tres –compositor, poeta i coreògrafa– ens haguéssim submergit en la mateixa font d'inspiració: alguna cosa del fons de les nostres memòries ancestrals emocionals– la font que Martha Graham va reconèixer com una pedra angular de la creativitat.

La secció curta de l'àlbum que vaig triar, l'interludi meditatiu VII, afavoria la dansa d'una manera tan espectacular que era com si haguessin estat creats un per l'altre. Des de l'estrena el febrer del 2017, *Ekstasis* ha estat un enorme èxit, aplaudit tant pels crítics com per l'audiència de tot el món, i ha inspirat aquest gran projecte.

L'any 2018, L'Auditori em va convidar a coreografiar solos per a cadascun dels deu interludis meditatis de l'*Homenaje a Martha Graham*. Per iniciar el meu procés coreogràfic, vaig deixar que la meva imaginació respongués de manera espontània a les paraules de cada poema fins que es manifestessin en un moviment inicial intuïtiu. Arran d'aquests moviments convulsius, vaig desenvolupar el ball, i a continuació vaig repetir el mateix procés per a la resta d'interludis. Vaig entrelaçar moviments amb la música de manera que es feien ressò els uns dels altres. Vaig explorar diferents graus d'intensitat de moviments, jugant amb el silenci i oposicions extremes del cos, i amb la seva forma més simple i pura –els ossos, la carn, i també el moviment primari, continu i sempre preciós de la respiració.

Per als interludis III i VI, vaig triar utilitzar seqüències filmades per oferir a l'audiència una visió íntima del cos en moviment, que els permetia veure detalls que d'una altra manera no serien visibles des de l'escenari, i considerar la bellesa miraculosa del paisatge exterior del cos. D'una manera semblant a cada un dels interludis meditatis, els quals són abstraccions de les cançons, els balls també són abstraccions dels poemes. La meva intenció és afegir una tercera perspectiva, en forma física, a aquesta meditació en moviment.

fotografia © Onno de Jong

VIRGINIE MÉCÈNE

fotografia © Kain Chain

PEIJU CHIEN-POTT

És una exballarina principal de la Martha Graham Dance Company. Durant la seva carrera ha coreografiat obres d'estils variats i ha rebut diversos encàrrecs d'institucions de dansa nord-americanes. Va ser ballarina principal en el Buglisi Dance Theater, en el Pearl Lang Dance Theater i en la Battery Dance Company.

Ha treballat com a coreògrafa en prestigiosos escenaris com el Palais Garnier de París; el New York City Center i el Joyce Theater de Nova York; l'Adrienne Arhst Center de Miami i el Broward Center de Fort-Lauderdale, a Florida, i el Kaastban International Dance Center de Tivoli, a l'Estat de Nova York. Recentment va ser honorada amb el premi de coreografia que atorga el Consell d'Arts de l'Estat de Nova York.

És membre de la Martha Graham Dance Company des de 1988, i actualment dirigeix la Graham 2 company. La seva tasca com a directora es centra en la formació de ballarins i professors.

Participa habitualment en jurats de competicions de dansa internacionals.

És una artista de dansa contemporània aclamada internacionalment, reconeguda en particular pel seu treball com a ballarina principal de la Martha Graham Dance Company. Descrita com «la ballarina Graham més atrevida dramàticament i més camaleònica físicament de la seva generació», ha rebut nombrosos reconeixements de prestigi internacional, entre els quals hi ha el premi Bessie, el guardó "Positano Premia La Danza" o el premi internacional Capri del 2018, entre d'altres.

A més del seu treball artístic, Peiju Chien-Pott ha col·laborat amb fotògrafs de renom com Lois Greenfield, Hibbard Nash, Paul B Goode, Tullio Fortuna, Jacob Sutton i NYC Dance Project. Les seves imatges s'han publicat en els principals mitjans de comunicació, publicacions comercials i revistes com *The New York Times*, *Dance Magazine*, *Dance Spirit*, *ELLE*, *VOGUE*, *Spirit & Flesh Magazine*, *Capezio*, *GapFit Campaign*, *Shiatzy Chen* o *Dior Magazine*.

SARAH MARIA SUN

És considerada una de les intèrprets més extraordinàries de l'escena musical contemporània. Del 2007 al 2014, va ser la primera soprano de Neue Vocalsolisten Stuttgart, conjunt pioner en música contemporània.

Ha treballat amb un gran nombre de compositors, entre els quals hi ha H. Lachenmann, H. Holliger, G. Friedrich Haas, S. Sciarrino i B. Lang. També amb directors com Sir S. Rattle, K. Nagano o T. Hengelbrock, entre d'altres, i amb orquestres i conjunts de gran renom internacional. Destaca especialment la seva col·laboració amb D. Segota i T. A. Baumgartner.

L'any 2017 va ser nominada a cantant de l'any pel paper d'Elsa en el monodrama de Sciarrino per Opernwelt. La seva discografia inclou més de 30 discs, alguns dels quals han estat premiats. Imparteix regularment classes magistrals en universitats i conservatoris d'Oslo, Harvard, Chicago, Estocolm, Zuric, Moscou o Berlín.

MARIO LUCARDA

El poema *Homenaje a Martha Graham* de Mario Lucarda està inclòs al llibre *Voltereta en el aire* (2002, Calima Ediciones).

Va cursar estudis d'ESADE (1966) i de Filologia Hispànica a la Universitat de Barcelona (1981). Ha publicat tres llibres de poesia: *Cantos vius* (1980), *Voltereta en el aire* (2002) i *Midiendo la Inmensidad* (2011). Ha estat crític literari en diversos mitjans de comunicació, així com en diverses revistes literàries. Va formar part dels equips de redacció d'algunes revistes com *Hora de Poesía*, *Poesis* o *poesía 080 barcelona*.

Una altra de les seves activitats ha estat la traducció, *Cartas de John Keats* (1982), i la poesia de Charles Simic 'El mundo no se acaba' y otros poemas (1999), a més de textos de Pound, Hawthorne, i poesia de Wallace Stevens, entre d'altres. *Homenaje a Martha Graham* es va publicar per primera vegada en *plaque* per la col·lecció de Café Central (2000). Forma part de l'antologia *Barcelona: 25 años de poesía en lengua española*, publicada en el núm. 9 de la revista *Ficciones* (Granada, 2002).

ALBERTO ROSADO

Alberto Rosado ha fet recitals a les principals ciutats i festivals d'Europa, Amèrica i Àsia, i ha actuat amb algunes de les millors orquestres i conjunts dirigits per P. Eötvös, S. Mälkki, J. Pons, J. Nott, F. Panisello, R. Frübeck de Burgos, J. R. Encinar, P. Halffter, A. Tamayo, Z. Nagy, J. L. Temes o P. Rundel, entre d'altres. És pianista de Plural Ensemble, des del 1997. Entre els seus enregistraments destaquen el *Concert per a piano i orquestra* de J. M. López amb la Deutsches Symphonie Orchestre (Kairos), el *Concert per a piano* de Ligeti (Neos) i l'obra completa per a piano de C. Halffter i la de J. M. López López (Verso). El seu projecte més ambiciós fins ara és *e-piano_video&electronics*, un CD-DVD distribuït pel segell IBS Classical amb la col·laboració de la Fundació BBVA i amb la música més recent per a piano, electrònica i vídeo de Fuentes, Paredes, Humet, Estrada, Edler-Copes, Morales-Ossió i Navarro.

KAORU KAKIZAKAI

És un músic i professor de renom internacional del *shakuhachi*, instrument que va començar a tocar als 21 anys. Va estudiar amb el mestre Yokoyama Katsuya i es va graduar al Conservatori de Música Tradicional de la NHK. Al 1997, va guanyar la prestigiosa competició Kumamoto All Japan Hogaku.

Va interpretar els *November Steps (Passos de novembre)* de Toru Takemitsu amb l'Orquestra Simfònica de NHK, dirigida per C. Dutoit i H. Iwaki, i amb l'Orquestra Filharmònica de Sant Petersburg, dirigida per A. Naito. Ha actuat per Amèrica, Europa, Àsia i Austràlia, i ha realitzat un programa de duo amb la pianista João Pires. És professor habitual del Boulder Colorado Rocky Camp, així com del Festival Australià de Shakuhachi. Actualment és conferenciant i investigador al Tokyo College of Music, instructor de l'International Shakuhachi Kenshukan i del NHK Culture Centre, i president de les escoles International Shakuhachi Kenshukan i Higasi Yamato School.

NEOPERCUSIÓN

Impulsor de la creació sonora actual, el conjunt madrileny Neopercusión basa les seves obres i projectes amb la investigació, la innovació i l'experimentació.

Les seves actuacions inclouen la percussió en solitari, en conjunt o en combinació amb altres instruments, performers i artistes d'altres disciplines. Els seus projectes inclouen la implementació de nous mitjans, vídeos, propostes escèniques experimentals i una àmplia varietat de gèneres musicals.

Han col·laborat amb alguns dels artistes més destacats de l'actualitat com Arditti Quartet, Markus Stockhausen, Sigma Project, STOCOS, Iñaki Alberdi, Asier Polo, Raquel Andueza, Tambuco, Arbós Trio, Antonio Serrano, Andreas Prittwitz, Karolina Leedo, Roy Mercure, Especulum, Jaime del Val, Xelo Giner, Pilar Fontalba o Ricardo Descalzo, entre d'altres.

Són un grup especialment compromès a promoure i fomentar la presència de dones compositores en els seus programes.

Juanjo Guillem, direcció artística i percussió

Nestor Pamblanco, percussió

Alejandro Tur de Carlos, percussió

Marina Lafarga, percussió

RAMON HUMET

Extraordinari exemple d'una de les generacions de músics més fecundes dels últims anys, Ramon Humet (Barcelona, 1968) és un dels compositors convidats de la temporada 2019-20. Amb l'objectiu d'explorar noves formes de concebre l'experiència d'un concert, podrem gaudir de les seves composicions al llarg de les diverses temporades de L'Auditori.

Humet inaugura avui la temporada de Sampler Sèries i Escenes amb *Homenaje a Martha Graham*, una estrena mundial basada en el poema de Mario Lucarda i coreografiada per Virginie Mécène. També a les Sampler Sèries sonarà *Llum*, presentada pel prestigiós Latvian Radio Choir. Del seu catàleg simfònic, l'OBC interpretarà *Gagaku* sota la direcció de Cristian Măcelaru, i a la temporada de cambra, el Quartet Armida estrenarà *Fràgil*, una obra encàrrec per a quartet de corda i electrònica.

Compositor i enginyer, Humet ha estat guardonat amb el Premi Internacional de Composició Olivier Messiaen, el XXIV Premi Internacional de composició Reina Sofia i el XVI Premi Internacional de composició Ciutat de Tarragona. La seva música destil·la un intens amor per la natura, plasmat en algunes de les seves obres com *Música del no ésser*, *El temps i la campana*, o *Escenes d'ocells*, estrenades amb diferents orquestres.

La música per a piano i la música tradicional japonesa per a shakuhachi són una faceta clau al catàleg d'obres d'Humet. Algunes de les seves obres més rellevants han estat enregistrades en el disc *Niwa*, a càrrec de la London Sinfonietta dirigida per N. Collon.

SAMPLER SÈRIES

2019_2020

**TRISTAN PERICH:
SURFACE IMAGE**

VICKY CHOW

5 NOVEMBRE

Entrades a la venda
Preu 7€

VICKY CHOW, PIANO
TRISTAN PERICH, ELECTRÒNICA D'1 BIT

L'AUDITORI
auditori.cat

L'Auditori és un consorci de

Ajuntament de
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

En col·laboració amb

MIRA
DIGITAL ARTS FESTIVAL